

[Himmelstrup.]

varebiler kan befordre mere end to personer, hvad de ikke hidtil har måttet. Der har i udvalget været enighed om at tage dette ændringsforslag med, selvom det er groet i en anden have.

De omtalte ændringer er altså dem, der er foreslået i, hvad man kunne kalde de gamle forbrugsafgifter. Tilbage er så betænkningens anden del, der omhandler den beskatning af nye objekter, der blev gennemført i november 1950. Denne del af betænkningen er knyttet til lovforslaget om forlængelse af og ændringer i loven af 19. november 1950 om omsætningsafgift af forskellige varer m. v.

Jeg tror nok, at man, sandheden tro, må indrømme, at det arbejde, der blev gjort i 1950, i nogen grad havde karakter af hastværksarbejde, og at der blev gennemført bestemmelser, som man ved nærmere eftertanke ville have givet et andet indhold. De herhenhørende ændringsforslag er af teknisk karakter og ikke særlig omfattende.

Man vil huske, at man dengang indførte en omsætningsafgift på 20 pct. på gulvtæpper og gulvtæppestoffer, idet dog visse grupper var fritaget for at erlægge denne afgift. Ændringsforslag nr. 1 til dette lovforslag går ud på at udvide den fritagelsesliste, som allerede findes i loven, således at tæpper af meget ringe materiale skal fritages for afgiften. Her melder sig så spørgsmålet om tilbagebetaling af den afgift, der allerede måtte være erlagt for disse tæpper, og det er hensigten at tilbagebetale denne, idet der skete en efterbeskatning hos detailhandelen, da skatten blev indført i november 1950.

Ændringsforslag nr. 2 tager for at sige det kort sigte på at fritage visse varer for den hidtidige beskatning. Det drejer sig om støvsugere, bonemaskiner og køleskabe, idet der efter udvalgets mening er gjort berettigede indvendinger imod at fortsætte med beskatningen af disse varer. Da det drejer sig om et, finansielt set, ret beskedent beløb, har man ment at kunne fritage disse varer for skatten.

Det samme gælder den gamle lovs § 3, hvori der er tale om beskatning af lamper, lysekroner o. s. v. Man vil måske erindre, at det ærede medlem hr. Rager under sagens første behandling pegede på en række tekniske og andre vanskeligheder, der var for-

bundet med den form, beskatningen havde fået i loven af november 1950, og det ærede medlem foreslog, at man ophævede beskatningen for disse varer og kompenserede den med en beskatning af selve lamperne. Det er det, der sker ved ændringsforslag nr. 5, hvorved den hidtidige beskatning på 30 øre bliver sat op til 50 øre.

Løvrigt er der en række ændringer af hovedsagelig teknisk karakter. Jeg kan f. eks. nævne ændringsforslag nr. 1, der går ud på, at filmsforevisningsapparater, der anvendes til oplysningsarbejde, fritages for beskatning. Der er ligeledes sket en begrænsning af den beskatning, der blev indført i 1950 for patroner, og som har været meget vanskelig at administrere; det drejer sig om patroner til jagtvåben, som er blevet beskattet med 50 øre pr. stk. Mån foreslår, at haglpatroner undtages fra denne beskatning.

Jeg gør endvidere opmærksom på ændringsforslag nr. 6, som tager sigte på, at enhver, der sælger et radioapparat, for fremtiden er forpligtet til at anmelde dette til statsradiofonien. Det var en bestemmelse, vi gennemførte for et par måneder siden, for såvidt angik fjernsynsmodtagere, og nu almindeliggør man altså denne bestemmelse. Statsradiofonien mener, at det ved en sådan kontrol vil være lettere at komme de såkaldte plankeværkslyttere til livs.

Når man indfører nye beskatningssatser, forhøjer eller lemper de allerede bestående, opstår der naturligvis et tilbagebetalingsspørgsmål. Det ligger i sagens natur, at når beskatningen foregår hos detailhandlerne, volder tilbagebetalingen vanskelighed, ganske simpelt af den grund, at det drejer sig om så overordentlig mange steder, der skal kontrolleres. Hovedsynspunktet har imidlertid været, at der skal finde tilbagebetaling sted, såfremt der hos detailhandlerne ved beskatningens indførelse eller forhøjelse har fundet en efterbeskatning sted, og efterbetalingen vil da ske, efter at detailhandlerne lagre er gennemgået. Spørgsmålet er væsentligt af administrativ karakter, og man må principielt hylde den opfattelse, at når en skat falder væk eller nedsættes, vil det være rimeligt, at der finder en tilbagebetaling sted hos de handlende, der ligger inde med varer, hvoraf skatten er betalt. Det har været vanskeligt at finde en løsning på spørgsmålet, navnlig hvad angår